

CHA ĐỂ QUỖ TRỢ CẤP GIA ĐÌNH PHÁP

Ngày nay, nơi các nước kỹ nghệ tân tiến, từ Âu đến Mỹ sang Á, đều có **"Quỹ trợ cấp gia đình"**, nghĩa là trợ cấp gia đình có con. Đây là chuyện bình thường. Bình thường trong xã hội hiện thời. Nhưng vào đầu thế kỷ 20 vừa qua, không ai biết đến, nghĩ đến, hoặc đòi hỏi trợ cấp gia đình, kể cả gia đình rất đông con. Phải đợi đến năm **1918**, một kỹ nghệ gia Pháp - góa vợ với 7 đứa con - mới nghĩ ra phương thế tương trợ xã hội để giúp đỡ gia đình đông con. Đó là **ông Emile Marcesche**.

Năm 1918, ông Emile Marcesche bước vào tuổi 50. Trước đó 5 năm, vợ ông vĩnh biệt cõi đời để lại 7 đứa con, tuổi từ 3 đến 15. Năm ấy ông 45 và vợ ông 36 tuổi. Ông lặng lẽ sống cảnh gà trống nuôi con. Thấy thế, mẹ vợ ông - Bà Ngoại các

cháu - đến giúp đỡ ông trong công việc nội trợ. Ngoài ra còn có em họ của vợ - Cậu các cháu - cùng sống trong nhà, phụ ông một tay. Nhưng việc chăm sóc và giáo dục các con, chính ông đích thân đảm trách.

Ông Emile Marcesche sinh trưởng tại Anjou, một ngôi làng nhỏ bé ở miền Trung nước Pháp, trong một gia đình nghèo: bánh đủ ăn, áo đủ mặc.

Thời xuân trẻ, ông Emile hành nghề giáo sư khoa học. Một hôm nhân viếng thăm Lorient, thành phố nhỏ nằm cách đó không xa, chàng Emile như bị cảnh đẹp của thành phố thu hút. Chàng tưởng tượng có ngày thành phố sẽ được mở mang và phát triển. Nghĩ thế nên chàng hăng hái tiếp tay. Chàng khởi công thành lập hãng thầu xuất nhập cảng.

Thiện chí đầy tràn, nhưng tiếc thay, Emile nghèo xơ nghèo xác, không đồng xu dính túi! Làm thế nào bây giờ? Emile không nản lòng. Chàng xin được việc làm có lợi cho công việc sau này của chàng. Vài tháng sau, chàng thành hôn với thiếu nữ Công Giáo đạo hạnh trong làng. Mẹ và Dì của thiếu nữ đứng bán một tiệm sách báo Công Giáo. Chàng thanh niên trẻ tuổi Emile đương nhiên đi vào cuộc sống kinh tế và trí thức của thành phố thơ mộng Lorient.

Thời gian ngắn sau khi lập gia đình, định mệnh như tươi cười chào đón Emile. Một ông chủ ngân hàng trong thành phố bằng lòng cho Emile vay một số tiền, đủ để mở một hãng thầu. Suốt đời, ông Emile Marcesche không bao giờ quên lòng tin tưởng và hảo tâm của ông chủ ngân hàng có tấm lòng vàng!

Hãng thầu của ông Emile chuyên xuất cảng sang Anh quốc các trụ sắt và nhập cảng vào Pháp than đá là nhiên liệu chính yếu cho nhiều xí nghiệp của Pháp thời bấy giờ. Đây là hãng thầu cần nhiều nhân công. Và ông Emile nhận ra ngay các thợ của ông phần đông thật nghèo. Họ càng trở nên nghèo hơn khi lập gia đình rồi sinh hạ nhiều con cái ..

Vào năm 1914, khi thế chiến thứ nhất bùng nổ, nhiều người thợ nới hăng thâu ông Emile phải lên đường nhập ngũ. Ông Emile bị bắt buộc mượn phụ nữ làm việc cho hăng. Hơn ai hết, ông Emile biết rõ thế nào là công việc của phụ nữ ở gia đình, đặc biệt các gia đình đông con. Vì thế, ông nghĩ rằng: đối với các thợ là cha là mẹ gia đình, cần phải có thêm đồng lương phụ trội. Vấn đề đặt ra: nếu phải trả lương phụ trội cho thợ có gia đình và có đông con cái, hẳn không một chủ nhân ông nào muốn thu nhận thợ có gia đình cả! Vậy phải giải quyết vấn đề như thế nào?

Ông Emile nghĩ ra phương kế: **Tất cả thợ phải đóng một phần lương vào Quỹ chung. Rồi từ Quỹ chung, các chủ xí nghiệp rút ra và trả lương thêm cho thợ có gia đình, theo tỉ lệ số con cái.**

Sau khi thiết định kế hoạch, ông Emile thuyết phục các chủ xí nghiệp và thợ hưởng ứng kế hoạch và bằng lòng góp một phần lương vào Quỹ chung. Quỹ trợ cấp gia đình đầu tiên thành hình từ đó, tức từ tháng 4 năm 1918 .

Trong vòng 12 năm trời, Quỹ này hoạt động đều đặn. Năm 1930, chính phủ Pháp thừa nhận quyền các gia đình và chính thức trợ cấp cho các gia đình.

Giờ đây nhìn lại quá khứ, các gia đình Pháp - đặc biệt gia đình đông con - bày tỏ lòng tri ân đối với ông Emile Marcesche, góa vợ và trù mẫn tự tay chăm sóc 7 đứa con. Ông nêu cao hình ảnh người cha gia đình gương mẫu và tín hữu Công Giáo biết nghĩ đến và phục vụ cho quyền lợi người khác, đặc biệt quyền lợi các gia đình vừa nghèo vừa đông con.

(“Famille Chrétienne”, n.1048, Février/1998, trang 56-57).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt